

Politidirecteuren, at tage Bestemmelse om en Arrests Ophævelse, saa troer jeg ogsaa, at den ærede Rigsdagsmand erindrer feil; jeg tør nemlig paastaae, at det er blevet anseet for at være en ligefrem Følge af Grundlovens § 85, at ogsaa dette abnorme Forhold maatte forandres, saaledes nemlig, at det ogsaa efter Forhørets Slutning ansees som en Gjenstand for retlig Afgjørelse, om en Arrest kan opheves eller ikke.

S. M. Petersen: Jeg har begjæret Ordet for at imøbegaae nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen) med Hensyn til det foreliggende Udkast § 5, men det glæder mig, at disse Udtalelser allerede af flere ærede Talere ere blevne saa stærkt modtagne, som skeet er, og navnlig glæder det mig, at den ærede sidste Taler ikke vil modsætte sig en Forandring i den nævnte Paragraph med Hensyn til Appellen. Det er ganske vist, at Politiets Hverv hovedsagelig maa være at værne om Borgernes offentlige Sikkerhed og personlige Frihed, men det ene bør ikke meer end nødvendigt skee paa det Andets Beføstning. Det kan vel ikke undgaaes, at den personlige Frihed noget maa lide for den borgerlige og offentlige Sikkerheds Skyld, men det forekommer mig, at der er altfor megen Fare ved den Bestemmelse, der her er given. Det er vel tildeels allerede saa, at slige Kjendelser ikke kunne appelleres, men man er dog hidtil ikke gaaet saavidt, hverken med Hensyn til Fængsel eller med Hensyn til Bøder, som man er gaaet i dette Udkast, og desuden er jo det, at det er saaledes nu, intet Beviis for, at det er rigtigt. Vi have ogsaa nu et Politi i Kjøbenhavn, men dermed er man ikke fornøiet; hvorfor skulde man da ikke kunne være misfornøiet med denne Bestemmelse, nagtet den allerede bestaaer. Jeg tvivler intet Dieblis om, at den høitærede Justitsminister, hvad enten han faaer denne Dommer fra den ene eller den anden Side, hvor paa jeg slet ikke skal indlade mig, vil lade det være sig magtpaaliggende at faae en saa udmærket Mand som muligt, men den ærede Minister kan ikke faae nogen Dommer, ved hvem der ikke klæber menneskelige Svagheder,

og selv om det var et overnaturligt Besen, der beskædte denne Domstol, saa vilde dog Tanken om og Frygten for Vilkaarlighed ligesuldt være tilstede hos Folk. Det er en piinlig Tanke, at kunne blive trukken ind i nogle Smaahistorier, og at een Mand da for lang Tid skal kunne betage Vedkommende den personlige Frihed, uden at der paa anden Maade end ved ligefrem Naade indrømmes ham Ret til at søge sin Sag paakjendt andre Steder. Dette er en for den personlige Frihed saa indgribende og farlig Bestemmelse, at jeg for mit Vedkommende vil gjøre, hvad der staaer til mig, for paa ethvert Trin at modsætte mig den, og det saameget mere, som der jo er al Udsigt til, at denne nye Organisation af Politiet med hvad dertil hører, naar den er kommen istand, vistnok vil, forsaavidt den er passende, finde Anvendelse over det hele Land.

Der blev ytret af det ærede Medlem for Åsens (Fallefen), hvis jeg ikke misforstod ham, at han ønskede Politiet rekruteret ved Militairpersoner eller Værnepligtige. Jeg skal ikke indlade mig videre herpaa, men kun sige, at jeg betragter det i det Hele som en Naade, der er saa uheldig, som det vel overhovedet er tænkeligt, naar man nemlig vil gaae ind paa, hvad jeg skal være aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) og ligeledes med det ærede Medlem for Åsens i, at det er i § 14 af den os meddeelte foreløbige Vedtægt for Kjøbenhavns Politi, at Sjælen, om jeg saa maa sige, ligger, idet der siges, at Personalet skal „vise sig høfligt og tjenstvilligt mod Alle og Enhver uden Persons Anseelse“.

Dette er meget rigtigt, men vil man have dette Hengivenheds- og Kjærlighedsforhold mellem samtlige gode Borgere og Kjøbenhavns Politi bragt tilveie, ved at der vises Mildhed og Venlighed undtagen i hverste Nødsfald, saa troer jeg ikke, at man skal lægge an paa at faae Politiet formet efter militairt Mønster. Det er ikke, saavidt mig bekjendt, blandt de Militaire, at denne blide venlige Tiltale til daglig Brug hersker, og det kan ikke være saa; thi der er Subordination og blind Lydigheid aldeles nødvendig, for at det Hele kan holde sig og svare til sin Bestemmelse, men noget Saadant